

Noaptea

Maresalmusca

Și ți-ai lăsat pe pieptu-mi capul într-o parte
de nu știam de tâmpla-ți sau inima îmi bate;
un zbucium de cutremur a zguduit ființa
născând printre suspine căderea și dorința.
Simțeam cum din ureche pământul cel fierbinte
se scurge-ncet pe pieptu-mi formând două morminte,
iar mâinile în cruce de lemn le-mpreunam
simțindu-te o Evă, simțindu-mă Adam.
De ce-ai mușcat o buză? Că măr sigur nu este.
Sărutul ca un șarpe pe rând ne amăgește.
Venin din dinți ne curge, umplând o gură, alta,
strângându-ne de palme precum dulgherul dalta.
Nu-i timp de-amărăciune, nu-i timp s-avem regrete,
ne înecăm în noi și totuși ne e sete.
Veni-vor zorii triști cu sulite-ascuțite
să ne gonească noaptea și vorbele șoptite.